

fra Ringkøbing, møde det med Kravet om Opfyldelse af Grundlovens Bud, men han kan ikke møde det med Kravet om at vende tilbage til Grundlovsændringen, thi han har udtrykkelig om den sagt, at den Indvending kunne vi ikke høre mere, den have vi ofte hørt før, den duer ikke mere, den Vej er spærret, nu er den prøvet o. s. v.

Imidlertid betræder det ærede Medlem altsaa nu denne spærrede Vej, og skønt han paa Forhaand har erklæret, at den er forsvarlig spærret, ønsker han dog paa en besynderlig Maade at fremkalde Indtrykket af, at der er sænket en ny Bom for denne Vej, og denne nye Bom skulde da være tilvejebragt ved den nuværende Konseilspræsidents Udtalelser om de kongevalgte Stilling. Det ærede Medlem sagde, at Sagens Løsning er vanskeliggjort ved Regeringens Udtalelser om de kongevalgtes Opløselighed, idet nemlig Regeringen erklærede, hvad dens Mening var om dette statsretlige Spørgsmaal: at de kongevalgte burde opløses. Men nu er der den mærkelige Omstændighed, at forrige Gang, Spørgsmaalet om Grundlovsændringen var fremme og var i Landstinget, blev Løsningen af Spørgsmaalet ad denne Vej hindret og spærret derved, at Regeringen ikke vilde udtale sig om de kongevalgtes Opløselighed. Altsaa, Vejen er spærret, naar Regeringen ikke vil udtale sig om dette Spørgsmaal, og Vejen er spærret, naar Regeringen vil udtale sig om det paa den Maade, som den højtærede Konseilspræsident udtalte sig. Ja, saa er der kun en eneste Vej tilbage: Vejen aabner sig, naar man udtaler sig om de kongevalgtes Opløselighed paa den Maade, som de Fri-konservative og Højre i Landstinget ønske det, nemlig naar man udtaler, at de kongevalgte ikke gaa med ind under Opløsningen, eller man kan finde andre Veje til denne Sags Løsning, og det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing var noget inde herpaa, men til denne højest interessante Del af hans Tale skal jeg vende tilbage senere. Jeg vil blot her spørge det ærede Medlem fra Ringkøbing, hvorfor han ikke, da han havde Grundlovsændringen til Behandling oppe i Landstinget, fremkom med de Udtalelser, han nu her har fremsat. Hvorfor lod han ikke den Gang Landstinget gøre Bekendtskab med disse Udtalelsers Mening? Det kan være, de havde sat Sagen i Bevægelse den Gang.

Jeg skal forlade dette et Øjeblik for at vende mig til den anden Del af det ærede Medlems Standpunkt, nemlig hans

Kritik af den Vej, Regeringen nu foreslaar at betræde. Det ærede Medlem siger herom, at den midlertidige Vej kan man ikke gaa. Men hvorfor skulde nu den midlertidige Vej ikke kunne betrædes med Held? Det ærede Medlem giver til Begrundelse af sin Opfattelse en urigtig Fremstilling af Begivenhederne i Fjor. Thi Forholdet i Fjor var dette, at der fra alle Sider her i Tinget blev givet Tilsagn i stærkere eller mindre Grad om Støtte til at gaa denne Vej. Fra Højrepartiets Side blev den ydet i Form af den daværende Formands Tilslutning og hans Erklæring om, at han troede, at der var Tilslutning til det i Partiet. Fra Reformpartiet blev den given af selve Bestyrelsen, om end der senere viste sig Modstand indenfor selve Gruppen. Men alle andre Partier gav ubetinget Tilslutning dertil. Der var altsaa en meget stærk Støtte i Folketinget. Man kan da gaa ud fra, at hvis Partierne ikke skifte Stilling i Aar, vil dette Forslag kunne finde et Flertal her i Tinget. Hvorledes det saa vil gaa med det i Landstinget, derom vide vi intet. Den daværende Konseilspræsident, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), forespurgte Grupperne i Landstinget og fik et afslaaende Svar. Det kan maaske siges, at dette afslaaende Svar, de Forhandlinger, der bleve førte den Gang med Landstinget, have vanskeliggjort Vedtagelsen i Landstinget, men jeg maa maaske faa Lov til at sige med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at fordi man ser Vanskeligheder paa Vejen, behøver man ikke paa Forhaand at opgive den. Thi der var det besynderlige, at medens det ærede Medlem angaaende Grundlovsvejen bebrejdede Regeringen, at den ikke vilde ind paa den, fordi der var Vanskeligheder, forsvandt denne Betragtning ganske for ham, da han talte om den midlertidige Vej. Da syntes han, Regeringen skulde opgive den, fordi den fremkalder en Vanskelighed. Men her er den store Forskel, at her er Folketinget ved Udtalelserne i Fjor saa at sige bundet, eller i hvert Fald et Flertal her i Tinget er samlet om denne Ordning, og den vil da kunne sendes op i Landstinget som et Udtryk for Folketingets Ønske om at ordne sine egne Forhold og paa en Maade, hvorved Landstingets forfatningsmæssige Stilling slet ikke bringes ind i Spørgsmaalet. Jeg vilde tro, at det vilde være overordentlig vanskeligt for Landstinget at afslaa Folketingets Krav om at faa ordnet sine egne Forhold, naar det ikke